

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев2 1430/2018
31.10.2019. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Браниславе Апостоловић, председника већа, Зоране Делибашић и Бранислава Босилковића, чланова већа, у парници из радног односа тужилаца АА из ... и ББ из ..., чији је заједнички пуномоћник Сима Кнежевић, адвокат из ..., против туженог ЈКП „ЗОО ХИГИЈЕНА И ВЕТЕРИНА“ из ..., чији је пуномоћник Милан Ђукић, адвокат из ..., ради исплате, одлучујући о ревизији тужилаца изјављеној против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж1 470/18 од 05.03.2018. године, у седници већа одржаној 31.10.2019. године, донео је

ПРЕСУДУ

УСВАЈА СЕ ревизија тужилаца АА и ББ изјављена против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж1 470/18 од 05.03.2018. године тако што се **ПРЕСУЂУЈЕ**:

ПРЕИНАЧУЈЕ СЕ пресуда Апелационог суда у Новом Саду Гж1 470/18 од 05.03.2018. године, у делу којим је одлучено о жалби туженог, тако што се одбија као неоснована жалба туженог и **ПОТВРЂУЈЕ** пресуда Основног суда у Новом Саду П1 1739/2016 од 24.11.2017. године.

ОБАВЕЗУЈЕ СЕ тужени да тужиоцима на име накнаде трошкова поступка по ревизији исплате износ од 108.000,00 динара са законском затезном каматом почев од дана извршности одлуке до исплате, у року од осам дана од пријема отправка одлуке.

ОДБИЈА СЕ захтев тужене за накнаду трошкова поступка по ревизији.

Образложење

Пресудом Основног суда у Новом Саду П1 1739/2016 од 24.11.2017. године, ставом првим изреке, одређено је да су тужбени захтеви тужилаца усвојени (услед очигледне омашке је наведено да су делимично усвојени, која грешка се може решењем накнадно у свако доба исправити). Ставом другим изреке, обавезан је тужени да тужиљи АА на име накнаде штете због неисплаћене зараде за период од 03.01.2014. године до 31.05.2016. године исплати износ од 517.957,32 динара и то појединачне месечне новчане износе са законском затезном каматом на сваки износ почев од доспелости до исплате, све ближе наведено у том ставу изреке. Ставом трећим изреке, обавезан је тужени да тужиоцу ББ на име накнаде штете због неисплаћене зараде за

период од 02.01.2014. године до 31.05.2016. године исплати износ од 222.730,25 динара и то појединачне месечне новчане износе са законском затезном каматом на сваки почев од доспелости до исплате, све ближе наведено у том ставу изреке. Ставом четвртим изреке, обавезан је тужени да тужиоцима накнади трошкове парничног поступка у износу од 195.330,15 динара са законском затезном каматом почев од дана извршности одлуке до исплате, док је захтев за исплату законске затезне камате на досуђени износ на име парничних трошкова почев од дана пресуђења до извршности одлуке одбијен.

Пресудом Апелационог суда у Новом Саду Гж1 470/18 од 05.03.2018. године, ставом првим изреке, делимично је преиначена првостепена пресуда тако што је одбијен захтев тужиле АА и тужиоца ББ за исплату разлике између припадајуће и исплаћене зараде за период од 03.01.2014. до 31.05.2016. године и то преко одређених појединачних месечних износа са законском затезном каматом на сваки почев од дана доспелости до исплате, до износа досуђених ставом другим и трећим првостепене пресуде, све ближе наведено у том ставу изреке и одбијен је захтев тужилаца за накнаду трошкова парничног поступка преко износа од 51.588,00 динара, са законском затезном каматом почев од дана извршности одлуке до исплате. Ставом другим изреке, одлучено је да се у преосталом делу жалба туженог и жалба тужилаца одбијају и првостепена пресуда потврђује. Ставом трећим изреке, обавезани су тужиоци да туженом накнаде трошкове жалбеног поступка у износу од 82.503,00 динара, у року од осам дана.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену, тужиоци су благовремено, преко пуномоћника, изјавили ревизију због битних повреда одредаба парничног поступка и погрешне примене материјалног права.

Тужени је благовремено поднео суду одговор на ревизију.

Испитујући правилност побијане пресуде у смислу члана 408. у вези члана 403. став 2. тачка 2. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“, бр. 72/11, 49/13-УС, 74/13-УС, 55/14 и 87/18 - у даљем тексту: ЗПП), Врховни касациони суд је нашао да је ревизија тужилаца основана.

У спроведеном поступку није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2. ЗПП, на коју Врховни касациони суд пази по службеној дужности.

Према утврђеном чињеничном стању, тужени ЈКП „ЗОО ХИГИЈЕНА И ВЕТЕРИНА НОВИ САД“ из ... је основан променом правне форме А.Д. „ВВ“, ..., која промена је уписана у регистар привредних субјеката Агенције за привредне регистре дана 03.01.2014. године. Пре оснивања туженог, Скупштина акционара „ВВ“ А.Д. ... донела је 16.12.2013. године Програм пословања ЈКП „ЗОО ХИГИЈЕНА И ВЕТЕРИНА НОВИ САД“ за 2014. годину, а Скупштина града Новог Сада као оснивач је дана 27.12.2013. године дала сагласност на тај Програм пословања. По оснивању, тужени је дана 03.01.2014. године закључио уговоре о раду са запосленима, укључујући и тужиоце, који су претходно били у радном односу код А.Д. „ВВ“. Програмом пословања планирана маса зарада не сме да се прекорачи, с тим да постоји могућност измена у погледу планираних маса по месецима, али под условом да се не прекорачи

годишњи износ планиране масе зарада. Приликом обрачуна и исплате зарада, тужени је тужиоцима обрачунавао основну зараду у nižем износу од износа утврђеног уговорима о раду тужилаца. Из налаза и мишљења судског вештака економско-финансијске струке је утврђено да је у периоду од 03.01.2014. до 31.05.2016. године разлика између зараде обрачунате у складу са уговорима о раду тужилаца и исплаћене зараде и то за тужиљу АА у укупном износу од 517.957,32 динара, а за тужиоца ББ у укупном износу од 222.730,25 динара, исказујући је и по месецима у појединачним месечним новчаним износима. Такође је истим налазом утврђено и да разлика између исплаћене зараде и зараде која би им припада до висине расположивих средстава према програму пословања за 2014, 2015. и 2016. годину, износи и то за тужиљу АА укупно 94.097,10 динара, а за тужиоца ББ у укупном износу од 51.420,51 динара, све исказано по месецима.

Полазећи од овако утврђеног чињеничног стања, првостепени суд је усвојио тужбене захтеве тужилаца уз образложење да је тужени као јавно предузеће имао сазнање када је заснивао радни однос са тужиоцима, а након што је сачинио Програм пословања за 2014. годину и након давања сагласности оснивача на тај Програм, да висина средстава планирана Програмом за исплату зарада није адекватно испланирана спрам свих елемената који утичу на висину тих средстава, али да тужени није ни покушао да изменом Програма пословања ту грешку исправи, што представља његово незаконито поступање и изигравање императивних одредби Закона о јавним предузећима („Службени гласник РС“, бр.119/12, 116/13 и 44/14), Уредбе о начину и контроли обрачуна исплате зараде у јавним предузећима („Службени гласник РС“, број 5/06, која је била на снази до 07.03.2014. године) и Уредбе о начину и контроли обрачуна и исплате зарада у јавним предузећима („Службени гласник РС“, број 27/14 која се примењује од 07.03.2014. године), услед ког противправног поступања туженог су тужиоци претрпели штету која се састоји у разлици зараде која би им била исплаћена у складу са закљученим уговором о раду, да је тужени адекватно испланирао средства за исплату зарада у Програму пословања за 2014. годину, а који пропуст туженог се одразио и на планирана средства за зараде у 2015. и 2016. године, с обзиром да су средства за наведене године планирана спрам неадекватно планиране масе средстава за 2014. годину.

Другостепени суд је делимично преиначио првостепену пресуду тако што је одбио као неоснован тужбени захтев тужилаца за исплату разлике преко износа зараде која би им припала до висине расположивих средстава до износа досуђених првостепеном пресудом, сматрајући да тужиоцима припада право на наплату само износа који представљају разлику између планираних а неутрошених средстава према Програму пословања за 2014, 2015. и 2016. годину и износа који су им исплаћени као основна зарада. Такође је навео да се пред судом опште надлежности не може испитивати законитост поступка доношења Програма пословања туженог, па самим тим ни утврђивање евентуалне незаконитости у поступању надлежног органа туженог при доношењу Програма пословања, већ се тужбама запослених може преиспитивати правилност примене донетог Програма пословања у односу на поједначна права запослених и евентуалну штету услед незаконитости поступања послодавца при примени Програма пословања.

По оцени Врховног касационог суда, побијана другостепена пресуда је заснована на погрешној примени материјалног права. Наиме, јавно предузеће је у свом

пословању, укључујући обрачун и исплату зарада, ограничено императивним одредбама Закона о јавним предузећима који је важио у спорном периоду, као и уредбама Владе РС о контроли обрачуна и исплате зараде у јавним предузећима, који прописи ограничавају јавно предузеће да врши обрачун и исплату зарада без претходно добијене сагласности оснивача, те да јавно предузеће послује на основу претходно донетог Програма пословања, на који сагласност даје оснивач, а који обавезно садржи све позиције расхода за читаву календарску годину, као и елементе за целовито сагледавање политике зарада и запослености у предузећу, при чему се планирана политика зарада у јавним предузећима мора утврдити у складу са политиком пројектованог раста зарада који утврђује Влада Републике Србије.

Међутим, у конкретној ситуацији тужени као новоформирано јавно предузеће је дана 16.12.2013. године, дакле, пре оснивања и уписа у регистар привредних друштава, донео Програм пословања за 2014. годину, на који је дана 27.12.2013. године оснивач дао сагласност, из чега произилази да тужени није био ограничен у планирању свог пословања за 2014. годину Програмом пословања из претходних година. Поред наведеног, тужиоци као запослени који су са туженим дана 03.01.2014. године закључили уговоре о раду којима је уговорена зарада у износима већим од оне која им је касније исплаћивана у спорном периоду позивајући се на Програм пословања за 2014, 2015. и 2016. годину, не могу сносити последице противправног и незаконитог рада туженог, због чега је по налажењу овог суда правилна одлука првостепеног суда којом су усвојени тужбени захтеви тужилаца као основани.

Правилна је одлука о трошковима парничног поступка донета на основу чланова 153. став 1 и 154. став 2. ЗПП сагласно постигнутом успеху у спору тужилаца и важећој АТ и ТТ.

На основу члана 416. став 1. ЗПП, одлучено је као у ставу првом изреке пресуде.

Одлука из става другог изреке донета је сагласно одредбама чл. 153, 154, 163. и 165. став 2. ЗПП и важећој АТ и ТТ, тако што су тужиоцима досуђени трошкови ревизијског поступка са увећањем од 50 % на име заступања два лица, у износу од 108.000,00 динара и то за састав ревизије (18.000,00 динара), судску таксу на ревизију (36.000,00 динара) и судску таксу на ревизијску пресуду (54.000,00 динара), са законском затезном каматом почев од извршности одлуке до исплате.

Одлука из става трећег изреке донета је будући да тужени није постигао успех у ревизијском поступку, те му не припада право на накнаду трошкова на име састава одговора на ревизију.

**Председник већа- судија
Бранислава Апостоловић, с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић